

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 439/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. R. a M. R., B., RNDr. P. H. a Ing. N. H., M., zastúpených advokátom JUDr. J. N., M., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr/113/2011 a jeho rozsudkom z 30. novembra 2011 vydaným v tejto veci a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. R., M. R., RNDr. P. H. a Ing. N. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2012 doručená sťažnosť R. R., M. R., RNDr. P. H., a Ing. N. H. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie čl. 12 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžr/113/2011 z 30. novembra 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti vyplýva, že bezprostrední susedia sťažovateľov (ďalej len „stavebníci“) mali v úmysle na svojom jednopodlažnom dome vybudovať sedlovú strechu s obytným podkrovím a prístavbu. Takýto zámer vyvolal u sťažovateľov nevôľu a obavy z ohrozenia kvality ich bývania.

Mesto M. ako prvostupňový správny orgán (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. j.: SOÚ/2007/244/Fa z 28. februára 2007 povolilo stavebníkom stavbu – Nadstavba strechy na rodinný dom a prístavba na pozemku parc. č... v k. ú. M. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podali sťažovatelia odvolanie.

Krajský stavebný úrad v B. (ďalej aj „správny orgán“) ako druhostupňový správny orgán rozhodnutím sp. zn. A 2007/1729/BHN z 21. januára 2007 (ďalej aj „rozhodnutie správneho orgánu“ alebo „stavebné povolenie“) v parciálnej otázke rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zmenil (zrušil predovšetkým povinnosť uloženú sťažovateľom, aby strpeli vykonanie nevyhnutných stavebných prác) a vo zvyšnej časti predmetné rozhodnutie mesta M. potvrdil. Stavebníci tak získali právoplatné stavebné povolenie na realizáciu svojho zámeru.

Sťažovatelia následne podali žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1 S 80/2008-250 z 2. júla 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd sa priklonil k názoru sťažovateľov, že územný regulatív nepripúšťa v danej lokalite výstavbu viac ako jednopodlažnej stavby a že prvostupňový správny orgán sa dostatočne nevenoval urbanistickému a architektonickému charakteru prostredia a požiadavkám na zachovanie pohody bývania či technickým otázkam zamýšľanej výstavby (realizácia odkvapov, komínov či zásahov do konštrukčných častí susedných domov).

Stavebníci sa proti rozsudku krajského súdu odvolali. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 397/2009 z 18. augusta 2010 odvolaniu stavebníkov vyhovel a rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľov zamietol, keďže podľa jeho názoru boli v správnom konaní o vydanie stavebného povolenia dodržané právne predpisy. Na rozdiel od názoru krajského súdu dospel najvyšší súd k záveru, že správny orgán sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami vznesenými sťažovateľmi počas správneho konania.

Proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu podali sťažovatelia už predtým sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v konaní o ich predošlej sťažnosti dospel v náleze sp. zn. I. ÚS 51/2011 z 9. júna 2011 k záveru, že v najvyšší súd porušil ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keď nepostupoval v súlade s pravidlami procesného postupu pri doručovaní odvolania podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pretože nedoručil sťažovateľom na vyjadrenie doplnenie odvolania stavebníkov, pritom však z neho pri svojom rozhodovaní vychádzal. Aj keď stavebníci doručili svoje odvolanie najvyššiemu súdu po uplynutí odvolacej lehoty, najvyšší súd ho považoval za včas predložené s poukazom na to, že stavebníci sa nechali zastúpiť advokátom až neskôr, po podaní odvolania. Najvyšší súd pritom pri svojom rozhodovaní o odvolaní stavebníkov v plnom rozsahu vychádzal z obsahu doplnenia odvolania. Ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 51/2011 z 9. júna 2011 rozhodol tak, že vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 397/2009 z 18. augusta 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd následne v intenciách nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2011 z 9. júna 2011 vyzval sťažovateľov na vyjadrenie sa k doplneniu odvolania, čo sťažovatelia urobili 3. októbra 2011. Najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu opätovne zmenil a rozsudkom sp. zn. 10 Sžr/113/2011 z 30. novembra 2011 rozhodol tak, že ich žalobu zamietol.

Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podali sťažovatelia sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhujú, aby ústavný súd rozhodol, že ich „základné právo...

upravené v čl. 12 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky... porušené bolo“, a aby najvyššiemu súdu prikázal „*obnoviť stav pred porušením základných práv*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľov namietajúcich porušenie nimi označeného základného práva.

Ústavný súd považoval najskôr za nevyhnutné zaujať postoj k nedostatkom petitu sťažnosti, ktorým sťažovatelia namietali porušenie svojich základných práv upravených „v čl. 12 a 46 ústavy“ napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bez toho, aby príslušné články ústavy označili aj odsekmi. Ústavný súd tento nedostatok petitu preklenul aj bez výzvy na jeho odstránenie a vychádzajúc z obsahu sťažnosti ustálil, že sťažovatelia vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu vzniesli výhrady namietajúc najmä porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to okrem iného aj z toho dôvodu, že na jednom mieste textu sťažnosti výslovne namietajú voči najvyššiemu súdu porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, hoci v petite sťažnosti opomenuli takýmto spôsobom špecifikovať základné právo, ktorého porušenie namietajú, a obmedzili sa iba na namietanie porušenia základného práva „podľa čl. 46 ústavy“. Vzhľadom na to, že sťažovatelia namietajú, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli diskriminovaní, a princíp nediskriminácie je vyjadrený v čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd v časti tohto uznesenia skúmal v rozsahu vyžadovanom pri predbežnom prerokovaní sťažnosti otázku, či mohlo dôjsť k porušeniu týchto ustanovení. Ústavný súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa otázkou možnosti porušenia ostatných odsekov čl. 12 a čl. 46 ústavy, ktoré zjavne nie sú na okolnosti prípadu a sťažnosť sťažovateľov použiteľné.

1. Ústavný súd najprv pristúpil ku skúmaniu možného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy *každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...*

Vo vzťahu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovatelia namietali, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s tvrdeniami obsiahnutými v ich vyjadrení k doplneniu odvolania z 3. októbra 2011. Neuviedli však, s ktorými ich námietkami sa najvyšší súd mal opomenúť vysporiadať, ale obmedzili sa iba na všeobecné konštatovanie tohto nedostatku. Zároveň sťažovatelia uviedli, že napadnutý rozsudok

najvyššieho súdu nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, ale opäť bez toho, aby spresnili, v čom mal tento nedostatok spočívať.

V súvislosti s namietanou nedostatočnosťou a neúplnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľov zahrnutým v podaniach adresovaných všeobecným súdom ústavný súd v celom rozsahu zotrúva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010).

Pri posudzovaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a osobitne jeho odôvodnenia ústavný súd zohľadnil to, že napadnutý rozsudok bol vydaný v rámci správneho súdnictva podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Súd rozhodujúci v správnom súdnictve (napríklad o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov; v tomto prípade krajský súd aj najvyšší súd) nie je „skutkovým súdom“, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, a jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda posúdiť, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy (II. ÚS 21/09, II. ÚS 391/2010).

V napadnutom rozsudku najvyšší súd považoval za pochybenie krajského súdu okrem iného skutočnosť, že sa neriadil ustanoveniami upravujúcimi správne súdnictvo a nedržal sa tak úlohy, ktorá je všeobecnému súdu zverená v rámci správneho súdnictva. Najvyšší súd nemal v napadnutom rozsudku pochybnosti o správnosti skutkových zistení správnych orgánov oboch stupňov. Za spornú považoval otázku, či stavebný úrad ako prvostupňový správny orgán pri vydávaní rozhodnutia postupoval v súlade s platnou územno-plánovacou dokumentáciou obce. Podľa napadnutého rozsudku najvyššieho súdu správny orgán správne posúdil súlad plánovanej nadstavby s územno-plánovacou dokumentáciou.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dostatočne odôvodnil názor, podľa ktorého sa podkrovie za určitých podmienok nepovažuje za samostatné podlažie, a to odkazom na § 139b ods. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), ako aj na podzákonny predpis (vyhlášku Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie) či technickú normu (STN 73 7301), ktoré podľa názoru najvyššieho súdu rozlišujú medzi podkrovím a podlažím a umožňujú výklad, podľa ktorého je stavba s podkrovím iba jednopodlažná stavba. Najvyšší súd svoj záver podporil názorom, že podľa smernej časti regulatívu vzťahujúceho sa na predmetnú stavbu bolo možné povoliť aj viacpodlažné budovy, keďže obmedzenie výšky budov nebolo obsiahnuté v jeho záväznej, ale iba smernej časti. Aj v prípade, ak by závery najvyššieho súdu neboli výsledkom jediného možného výkladu ustanovení stavebného zákona a podzákonných predpisov či regulatívu vzťahujúceho sa na dotknuté územie, považuje ústavný súd daný výklad za ústavne udržateľný, keďže je toho názoru, že nevykazuje znaky svojvôle ani zjavnej neodôvodnenosti.

Najvyšší súd potvrdil aj záver správneho orgánu, podľa ktorého správny orgán nie je oprávnený v stavebnom konaní riešiť námietky v súvislosti s hranicou a vzájomnou polohou susediacich nehnuteľností v prípade umiestnenia stavby na inom mieste, ako bolo plánované

počas jej výstavby v osemdesiatych rokoch, keďže vtedajší stavebný úrad stavbu napriek tomu skolaudoval. V prípade posudzovanej plánovanej nadstavby správny orgán podľa názoru najvyššieho súdu správne zohľadnil, že nedochádza k zmene osadeniu stavby na pozemkoch, a v tejto časti ani k zmene zastavanej plochy.

Následne sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku (s. 19 – 21) podrobne vysporiadal s námietkami sťažovateľov vrátane tých, ktoré boli súčasťou ich vyjadrenia k doplneniu odvolania z 3. októbra 2011 (konštrukčné riešenie atiky a zásah do nosného múru, svetlo-technický posudok a vplyv tienenia nadstavby, umiestnenie komína, odvod odpadových vôd) a ktoré predtým obširne rekapituloval (s. 11 – 14 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu). V jednom prípade sa najvyšší súd námietkou sťažovateľov o tom, že im stavebný úrad ako účastníkom správneho konania neumožnil vyjadriť sa k podkladu na vydanie uznesenia a k spôsobu jeho zistenia, nezaoberal, keďže ju sťažovatelia nezahrnuli do žaloby proti rozhodnutiu správneho orgánu.

Stavebný úrad podľa najvyššieho súdu postupoval pri vydávaní správneho povolenia v súlade so zákonom a už v čase konania zohľadňoval sporné otázky, ktoré boli neskôr aj predmetom žaloby sťažovateľov v rámci správneho súdnictva, pričom vyžiadal od účastníkov potrebné úpravy a predloženie dokumentov tak, aby bolo zabezpečené dodržanie požiadaviek právnych predpisov.

Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd nemôže stotožniť s názorom sťažovateľov, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku ich vyjadrením z 3. októbra 2011 vôbec nezaoberal, keď jeho obsah najprv podrobne rekapituloval a následne sa s jednotlivými námietkami dostatočne vysporiadal tak, ako bolo uvedené. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd odôvodnil napadnutý rozsudok ústavne konformným spôsobom, keď sa v jeho odôvodnení vysporiadal s námietkami sťažovateľov uvedenými v ich vyjadrení z 3. októbra 2011 k doplneniu odvolania stavebníkov a uviedol aj dostatok dôvodov na svoj záver, ktorý nie je zjavne odporujúci zmyslu a účelu aplikovaných právnych noriem.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Skutočnosť, že sa sťažovatelia s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

2. Sťažovatelia ďalej namietali aj porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Diskriminácia sťažovateľov mala z ich pohľadu spočívať v tom, že ani správne orgány oboch stupňov a ani najvyšší súd nereagovali na nimi vznesené námietky, a aj v tom, že povolením nadstavby bol porušený regulatív mesta pre danú lokalitu, v ktorej je podľa sťažovateľov povolená výstavba iba jednopodlažných domov. V súvislosti s namietaným porušením čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy sťažovatelia ďalej tvrdili, že po realizácii sedlovej strechy a obytného podkrovia stavebníkmi by už nebolo technicky možné naplniť ich prípadné vlastné požiadavky na výstavbu podkrovia v budúcnosti. Zároveň sa zníži ich pohoda bývania, zhoršia sa svetelné podmienky a ich rodinné domy sa stanú ekonomicky menej zaujímavé.

Ústavný súd nad rámec svojho už uvedeného názoru, že najvyšší súd sa dostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľov obsiahnutými vo vyjadrení k doplneniu odvolania z 3. októbra 2011, dodáva, že podľa jeho stabilizovanej judikatúry majú ustanovenia čl. 12

ods. 1 a 2 ústavy charakter ústavných princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Uvedené ustanovenia nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach. Ich aplikácia je možná iba v spojení s ochranou konkrétnych práv a slobôd uvedených v ústave (II. ÚS 132/02, IV. ÚS 150/03, IV. ÚS 81/2011, II. ÚS 123/02, IV. ÚS 150/03). Tieto ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy by bolo možné vysloviť jeho porušenie len v spojení s vyslovením porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, a preto, ak ústavný súd nedospel k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia čl. 12 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07, IV. ÚS 81/2011, IV. ÚS 214/2011).

Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil reálnu možnosť vysloviť porušenie sťažovateľmi označeného základného práva ani porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, odmietol po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2012